

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/157/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111204671
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2012:2111204671.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Dušana Čima a sudcov JUDr. Kataríny Slováčkovej a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci navrhovateľky: Y. Q., nar. XX. X. XXXX, bytom G., I. K. XXXX/XX, proti odporcovi: Ing. O. Q., nar. XX. X. XXXX, bytom N. I. X. XXX, o zvýšenie výživného pre plnoleté dieťa, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 14. júna 2011 č. k. 16C/23/2011-28 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej, týkajúcej sa bežného výživného **m e n í** tak, že odporca je povinný platiť navrhovateľke počnúc 1. marcom 2011 výživné v sume 100 eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred a aj nad túto sumu návrh zamietá, čím mení rozsudok Okresného súdu Trnava z 22. októbra 1998 č. k. 15C 186/98-13 v časti výšky výživného na navrhovateľku a platobného miesta.

V časti veci samej, týkajúcej sa zročného výživného rozsudok súdu prvého stupňa **m e n í** tak, že výživné zročné za obdobie od 1. marca 2011 do 31. marca 2012 v sume 442 eur povoľuje odporcovi zaplatiť navrhovateľke v splátkach po 13 eur mesačne spolu s bežným výživným počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

V časti trov konania rozsudok súdu prvého stupňa **m e n í** tak, že odporcovi nepriznáva náhradu trov prvostupňového konania.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť prispievať (správne „platiť“) na výživu navrhovateľky sumou 150 eur mesačne s účinnosťou od 1. marca 2011, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky; vo zvyšku návrh zamietol; zameškané (správne „zročné“) výživné za obdobie od 1. marca do 14. júna (? , správne len „do 31. mája“) 2011 vo výške 252 eur povolil odporcovi splácať (správne „zaplatiť“) v splátkach po 50 eur mesačne spolu s bežným výživným pod stratou výhody splátok a o trovách konania rozhodol tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania (?). Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 62 ods. 1 a 2 Zák. o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom záverom o opodstatnenosti návrhu na určenie výživného na plnoleté dieťa (navrhovateľka je dcérou odporcu), keď v prípade navrhovateľky preukázateľne ide o dieťa neschopné sa samostatne živiť (najskôr pre štúdium na strednej a neskôr na vysokej škole), na ktorého výživu odporca od podania návrhu prispieval sumou 66 eur mesačne na základe ostatného súdneho rozhodnutia o výživnom. Výživné bolo naposledy určené rozsudkom

Okresného súdu Trnava z 22. októbra 1998 č. k. 15C 186/98-13, a to vo výške 2 000 Sk, resp. 66 eur (správne 66,39 eur), keď súd vychádzal pri jeho určení z príjmu matky navrhovateľky v sume 227 eur a z príjmu otca navrhovateľky (odporcu) v sume 466 eur mesačne a ani jeden z rodičov navrhovateľky nemal ďalšiu vyživovaciu povinnosť okrem ich spoločnej vyživovacej povinnosti k maloletému L., pochádzajúcemu z manželstva rodičov navrhovateľky. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že vyživovacia povinnosť rodičov k navrhovateľke naďalej trvá a tiež, že od poslednej úpravy výživného došlo k podstatnej zmene pomerov odôvodňujúcej zvýšenie výživného na navrhovateľku a to jednak z dôvodu nárastu jej veku a tiež pre zvýšenie jej potrieb, keďže od poslednej úpravy výživného uplynulo 13 rokov. Vychádzal zo zistení, že odporca poberá výsluhový dôchodok 574 eur mesačne a dosahuje priemerný zárobok 619 eur mesačne, pribudli mu dve ďalšie vyživovacie povinnosti k maloletým deťom O. (Q., nar. X. X. XXXX) a S. W. (Q., nar. X. T. XXXX), jeho manželka je invalidnou dôchodkyňou s príjmom 337,50 eur mesačne, pričom príjem matky navrhovateľky predstavuje 391 eur mesačne. Mal za to, že nie je možné prihliadať na nevlastnú dcéru odporcu (R. H., nar. XX. V. XXXX), nakoľko k tejto nemá odporca vyživovaciu povinnosť a taktiež neprihliadal na výdavky na úver odporcu, nakoľko za jeho pomoci odporca rieši bytovú otázku nielen sebe, ale aj manželke a deťom a rovnako aj navrhovateľka potrebuje mať vyriešenú bytovú otázku. Skutočnosť, že odporcovi pribudli dve ďalšie vyživovacie povinnosti bola zohľadnená tým, že vo zvyšku bol návrh (požadujúci zvýšenie výživného určeného tzv. rozvodovým rozsudkom na 200 eur mesačne) zamietnutý s tým, že všetky deti majú právo na životnú úroveň rovnakú ako ich rodičia. Rozhodnutie o zročnom výživnom bolo odôvodnené len prevzatím do odôvodnenia už z výroku rozsudku známej skutočnosti, že na zročné (tentoraz „zaostalé“ - !?) boli povolené splátky a napokon v časti trov konania odôvodnenie rozsudku obsahuje len paušálny odkaz na § 150 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien), v tomto prípade inak i bez použitého odseku ustanovenia.

Proti tomuto rozsudku len vo vyhovujúcej časti vo veci samej podal včas odvolanie iba odporca a navrhol ho zmeniť tak, že výživné bude určené vo výške 100 eur mesačne s účinnosťou až od nástupu navrhovateľky na vysokoškolské štúdium. Je podľa neho potrebné zohľadniť to, že navrhovateľke prispieval aj nad rámec súdom určeného výživného (na stužkovú a platby na prihlášky na vysokú školu prispel sumou 200 eur, k 15. narodeninám dostala od neho navrhovateľka 10.000 Sk a k 18. narodeninám 340 eur na vodičský preukaz). Jeho manželka (odporcu) je invalidná dôchodkyňa s ťažkým zdravotným postihnutím, ktoré si vyžaduje špeciálnu diétu, mesačné výdavky na lieky sú 50 eur a spolu s nákladmi na diétu predstavujú spolu 100 eur mesačne, pričom táto taktiež musí navštevovať kúpele. On je na služobnom dôchodku a popritom pracuje, avšak v práci má zmluvnú podmienku doplnenia si vzdelania o pedagogické minimum, preto externe študuje, s čím má spojené poplatky za jeden semester v sume 150 eur plus cestovné a aj mesačné náklady so štúdiom prekračujú 100 eur.

Navrhovateľka navrhla rozsudok v napadnutej časti vecne potvrdiť, právne však úmerne zmene návrhu v odvolacom konaní po poučení odvolacím súdom zmeniť prakticky pre zotrvanie na svojej skoršej argumentácii. Návrh na začatie konania podávala nie z dôvodu štúdia na vysokej škole, ale z dôvodu, že jej matka sa stala invalidnou dôchodkyňou a finančne im to nevychádza. Nesúhlasila s tým, aby bola účinnosť zvýšenia výživného určená až od jej nástupu na vysokú školu. Aj matka navrhovateľky má výdavky na liečbu a rovnako je invalidnou dôchodkyňou. Poukázala na životnú úroveň odporcu, ktorý bol s celou rodinou na mesačnej dovolenke v Grécku a vlastní tri autá.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. vec v medziach odvolania odporcu (teda 1. iba v tej výslovne napadnutej časti vo veci samej, kde došlo k čiastočnému, i keď vo vzťahu k požiadavke z návrhu k prevažnému vyhovaniu návrhu a to pri požiadavke na úplnú presnosť dokonca len nad rámec odvolaním akceptovanej sumy 100 eur mesačne a 2. pokiaľ šlo o rozhodnutia o zročnom výživnom a o trovách konania - kde čiastkové výroky rozsudku mali povahu rozhodnutí závislých na výslovne napadnutej časti rozhodnutia vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 1 O. s. p. na pojednávaní, doplnil dokazovanie výsluchom oboch účastníkov konania, ako aj obsahom potvrdenia terajšieho zamestnávateľa odporcu (Stredná odborná škola polytechnická, Trnava) o výške odporcom dosahovaných zárobkov za obdobie január 2011 - január 2012, obsahom potvrdenia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže Bratislava (ďalej tiež „GR ZVJS“) o výške výsluhového dôchodku odporcu od 1. júla 2011 a rozhodnutia GR ZVaJS z 30. júna 2011 o zvýšení dávky výsluhového zabezpečenia, ďalších listín preukazujúcich výdavky a štúdium odporcu,

potvrdenia finančného agenta OVB Allfinanz Slovensko a.s. o províziách vyplatených navrhovateľke v roku 2011, zmluvy o sprostredkovaní uzavretej medzi nimi 1. júna 2011, potvrdenia zamestnávateľa navrhovateľky Allianz - Slovenská dôchodková správcovská spoločnosť, a. s. Bratislava o jej príjme za obdobie od 1. augusta 2011 do 31. januára 2012 (pracuje iba na dohodu), vysvedčenia o maturitnej skúške navrhovateľky z Obchodnej akadémie v Trnave z 25. mája 2011, potvrdenia o návšteve školy navrhovateľkou z Ekonomickej univerzity v Bratislave zo 6. septembra 2011, potvrdení ústredia Sociálnej poisťovne v Bratislave o výške invalidných dôchodkov od 1. januára 2012 poberaných matkou navrhovateľky a manželkou odporcu, zoznamu vozidiel vlastnených odporcom a jeho manželkou z Okresného dopravného inšpektorátu pri Okresnom riaditeľstve Policajného zboru v Trnave z 21. februára 2012 a na takomto skutkovom základe dospel k záveru, že napádaný rozsudok možno považovať za správny len v jeho elementárnej podstate (ustálenie dôvodnosti návrhu, avšak na zvýšenie a nie na prvotné určenie vyživovacej povinnosti odporcu k navrhovateľke a to už od času začatia konania o takejto otázke). Pretože tu však na druhej strane bola nemožnosť stotožnenia sa odvolacieho súdu celkom s mierou zvýšenia vyživovacej povinnosti (súdom prvého stupňa), tak ako táto vyplývala z napádaného rozsudku a bolo tu i procesné pochybenie súdu prvého stupňa spočívajúce v netrvaní na prispôbení návrhu v prejednávanej veci tomu, že sa tu požadovala zmena skoršieho rozhodnutia o vyživovacej povinnosti (pominúc na tomto mieste ďalšie menej závažné pochybenia spočívajúce v nesprávnej formulácii výroku rozsudku) a z toho plynúca neúplnosť právneho posúdenia ním (okresným súdom) veci; nevyhnutnou bola jednak náprava opomenutia súdu prvého stupňa odstrániť nedostatky petitu návrhu (rozumej samotného návrhu na výrok požadovaného rozsudku súdu), v závislosti na tom i pripustenie zmeny návrhu odvolacím súdom (po odstránení pôvodného rozporu textovej časti návrhu a jeho petitu sa totiž už konečná požiadavka navrhovateľky dosť zásadne líšila od tej nachádzajúcej sa v pôvodnom návrhu) a napokon i zmena odvolaním hoc aj len sčasti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Z ustanovenia § 78 ods. 1 vety prvej Zákona o rodine, teda jedného zo súdom prvého stupňa v tejto veci nepoužitých ustanovení (podľa ktorého dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery) vyplýva, že zmena rozhodnutia o výživnom je závislou na zmene pomerov a ďalšie ustanovenia § 77 ods. 1 vety druhej a tretej rovnakého zákona (taktiež okresným súdom nepoužitú) zakotvujú pravidlo priznávania výživného (a takto aj robenia zmien v tom skôr určenom) u plnoletých detí len odo dňa začatia súdneho konania. Korektným výkladom týchto ustanovení i v zmysle záverov ustálenej rozhodovacej praxe súdov v tejto oblasti potom treba dospieť k tomu, že dôvodom pre zmenu rozhodnutia o výživnom je vždy len taká zmena pomerov, ktorá má charakter podstatnej zmeny okolností rozhodujúcich pre určenie výživného. Pre záver o existencii takejto zmeny je potom nevyhnutné zistenie kritérií podstatných pre určenie výživného ako v čase pôvodného rozhodovania (rozumej rozhodovania rozsudkom majúcim sa tentoraz zmeniť), tak i v čase rozhodovania o zmene a prípadne i v príslušnom časovom úseku medzi takto vymedzenými hranicami a následné porovnanie takýchto kritérií, ich komplexné zhodnotenie a následné ustálenie, či tieto v ich súhrne odôvodňujú záver o zmene pomerov naznačenej už vyššie a ak áno, v akom smere (dôvod pre zvýšenie výživného, pre jeho zníženie, či dokonca pre zrušenie skôr uloženej povinnosti platiť výživné), rozsahu (miera zvýšenia či zníženia výživného) a aj od ktorého času (ktorý je pri rozhodovaní o výživnom plnoletých osôb prakticky limitovaný časom, kedy súdu došiel návrh na začatie konania, nie je však vylúčené, že zmena pomerov sa s takýmto časom kryť nemusí a zistená môže byť aj k inému, než návrhom tvrdenému času - inak ako k času skoršiemu, tak i neskoršiemu).

Predovšetkým sa žiada uviesť, že ani odvolací súd (zhodne so súdom prvého stupňa) nemal v prejednávanej veci pochybnosti o potrebe zvýšenia výživného majúceho sa platiť navrhovateľke zo strany odporcu (jej otca). I keď samotná existencia takejto povinnosti sa nespochybňovala ani odvolaním, už na tomto mieste sa žiada podotknúť a to aj so zreteľom ku konkrétnym okolnostiam prípadu v tejto veci, že návrh už plnoletého dieťaťa na určenie rozsahu vyživovacej povinnosti k nemu zo strany len jedného rodiča (a rovnako i na prípadné zmeny týkajúce sa takto už skôr určenej vyživovacej povinnosti) je obvyklým právom predpokladaným prostriedkom na odstránenie stavu, pri ktorom rozpad vzťahu (často i manželstva) rodičov dieťaťa spôsobil prerušenie ich spolužitia a spravidla i nasledovanie dieťaťom či prípadne i viacerými deťmi len jedného z rodičov (takže sa tu niekdajšia spoločná domácnosť všetkých spoločne posudzovaných a v opisovanom smere zainteresovaných osôb transformovala na neskoršiu spoločnú domácnosť jedného rodiča s dieťaťom či deťmi a ďalšiu samostatnú jednotku predstavovanú druhým rodičom - pri možnosti aj neskoršej transformácie takejto ďalšej jednotky na

úplnú rodinu, založenú však s iným partnerom a tvorenú obvykle i ďalšími deťmi). Okolnosť spolužitia už plnoletého dieťaťa v prípadoch približených vyššie v rámci domácnosti zdieľanej len s jedným jeho rodičom je pritom dôvodom, pre ktorý sa v zmysle požiadavky už plnoletého dieťaťa (uplatnenej návrhom na začatie súdneho konania) obdobne ako v prípadoch ešte maloletých detí rozhoduje len o miere vyživovacej povinnosti toho rodiča, s ktorým dieťa nežije v spoločnej domácnosti - čiže s tým, ktorý buď stav nedostatku vlastnej osobnej starostlivosti o maloleté dieťa alebo (aj) stav neplnenia vyživovacej povinnosti k dieťaťu žijúcemu inde než s ním (výživou povinným rodičom) má vynahradzovať poskytovaním peňažných súm slúžiacich na úhradu potrieb dieťaťa (v intenciách prejednávanej veci bol takýmto rodičom navrhovateľky jej otec, čiže odporca). Za zásadu napokon treba považovať, že bez ohľadu na intenzitu prebývania dieťaťa v spoločnej domácnosti s niektorým jeho rodičom treba považovať za vylúčené, aby uvažovaná miera vyživovacej povinnosti rodiča čo i len sčasti uspokojujúceho potreby dieťaťa aj inak než výživným mohla byť vyššou než miera vyživovacej povinnosti toho rodiča, ktorý svoju vyživovaciu povinnosť plní výlučne platením výživného; čím je napokon daná aj bezpredmetnosť úvah o pomere výšok príjmov oboch výživou povinných rodičov. Z hľadiska finančného vyčíslenia potrieb dieťaťa totiž nie je možné, aby sa na takto vznikajúcich nákladoch podieľal rodič uspokojujúci potreby dieťaťa len výživným v nižšom než polovičnom rozsahu (i pri pripustení úplnej straty vykrývania vyživovacej povinnosti druhého rodiča k dieťaťu inak šlo by usúdiť nanajvýš na vyrovnanie sa vyživovacích povinností).

Treba potom súhlasiť so súdom prvého stupňa, že pri výživnom pre už plnoleté dieťa bol medzníkom (z pohľadu úvah o čase nástupu povinnosti na zvýšené výživné) deň začatia súdneho konania, teda deň dôjdenia príslušného podania súdu (§ 82 ods. 1 O. s. p.) a tým bol v prejednávanej veci práve 1. marec 2011. Rovnako za dôvodné bolo treba považovať uplatnenie kritéria zmeny pomerov. V prejednávanej veci pritom ani nevznikla polemika o existencii relevantnej zmeny pomerov (danej súhrnom 1. časového odstupu od skoršieho rozhodnutia o výživnom, 2. zmenami na strane navrhovateľky a 3. zmenami na strane oboch jej rodičov), ale aj v rámci prieskumu správnosti rozhodnutia napádaným rozsudkom bol nadnesený problém, do akej miery má byť bremeno znášania zvýšených výdavkov spojeným s rastom potrieb navrhovateľky na odporcovi (a to osobitne za stavu, keď tu boli faktory zaťaženia odporcu ďalšími vyživovacími povinnosťami a takej prípravy navrhovateľky na jej budúce povolanie vysokoškolským štúdiom, ktorá nevykazovala znaky absolútnych nárokov na čas už dospelej dcéry odporcu).

Navzdory správnosti úvah súdu prvého stupňa a bez potreby podrobnejšieho sa zaoberania výhradami z odvolania týkajúcimi sa poskytovania plnení navrhovateľke nad rámec súdom určenej výšky výživného, bolo však treba prisvedčiť odporcovi v tom, že rozhodnutie napádaným rozsudkom v prejednávanej veci sa na jednej strane nevyporiadavalo celkom určito s výškou jeho možností a schopností a to najmä zhodnotením príjmov aj výdavkov odporcu a odvolateľa v jednej osobe, na druhej strane potom v čase rozhodovania súdu prvého stupňa sa objektívne ešte nebolo možné vysporiadať s otázkou, či sa navrhovateľka naďalej pripravuje štúdiom na budúce povolanie (a či tak na ňu možno nazerať ako na plnoleté dieťa odporcu neschopné sa samostatne živiť).

V prípade vyhodnocovania možností a schopností výživou povinného odporcu podstatnými boli najmä jeho príjmy zo zamestnania a výsluhový dôchodok.

Ustálenou rozhodovacou praxou tunajšieho súdu vo veciach výživného (na záveroch ktorej nevznikol ani v tejto veci dôvod nič meniť) je to, že u zamestnanej výživou povinnej osoby nemajúcej dieťa v osobnej starostlivosti (čo obdobne platí aj na rodiča plnoletého dieťaťa nepodieľajúceho sa na jeho potrebách inak než platením výživného) treba na výživné (ktoré je prednostným výdavkom podľa § 62 ods. 5 Zák. o rodine) počítat so sumou približne 20 - 25% čistého mesačného príjmu (v tejto súv. por. napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23. februára 2010 č. k. 10Co/315/2009-134, inak vec Okresného súdu Trnava sp. zn. 8C/154/2009). Práve toto musel byť aj v tejto konkrétnej veci obrazný odrazový mostík pre určenie takej výšky výživného, u ktorého by sa dalo odôvodnene usudzovať na primeranosť.

Keďže ale zhora naznačené pravidlo sa priamo týka len prípadu, keď tu nie sú ďalšie vyživovacie povinnosti (a kedy tak z percentuálneho podielu na príjme výživou povinného rodiča má možnosť profitovať jedna výživou oprávnená osoba), žiada sa ho doplniť i tým, že v prípade existencie viacerých

vyživovacích povinností zaťažujúcich tú istú výživou povinnú osobu je namieste pracovať s úvahou o potrebe podieľania sa všetkými výživou oprávnenými osobami na vyššie vymedzenom výseku z príjmu osoby výživou povinnej a v takomto prípade zjavne treba ako so základom pracovať skôr s hornou hranicou nastaveného rozpätia (otázka uvážení prístupu výživou povinného k počtu vyživovacích povinností).

Priemerný čistý príjem odporcu zo zamestnania za ucelený kalendárny rok 2011 predstavoval sumu 611,66 eur mesačne (7.339,96 eur : 12 mesiacov) a výsluhový dôchodok 570,19 eur (výpočet $4 \times 561,58 + 8 \times 574,50 = 6.842,32 : 12 = 570,19$ eur) mesačne, spolu teda priemerný mesačný príjem sumu 1.181,85 eur mesačne. Za tejto situácie tak muselo byť zrejmé, že suma prichádzajúca do úvahy na uspokojovanie všetkých jeho vyživovacích povinností bola vyjadriteľná zhruba štvrtinou takéhoto príjmu a šlo približne o 295,46 eur (25% z 1.181,85), pričom na navrhovateľku čisto matematicky pripadá suma 98,49 eur mesačne. Potreby navrhovateľky sú síce vyššie ako potreby dvoch zostávajúcich menších detí odporcu, avšak navrhovateľka študuje na vysokej škole iba externe, má relatívne veľa voľného času (do školy v pracovnom týždni chodí iba v piatok) a na rozdiel od menších detí má reálnu možnosť si privyrobiť, čo aj realizuje. Odporca má vyživovaciu povinnosť k 3 deťom, jeho manželka k 2 deťom a matka navrhovateľky už iba k navrhovateľke, preto vykrytie prípadného výpadku v príjme je skôr v možnostiach matky navrhovateľky ako v možnostiach odporcu.

Odvolací súd uplatnením týchto úvah dospel k záveru, že suma odporcom navrhovaného výživného majúceho sa platiť navrhovateľke po zvýšení toho pôvodne určeného, teda 100 eur mesačne, je takto maximom z toho, čo možno z aktuálnych možností a schopností odporcu vyvodiť a to bez ohľadu na existenciu ďalších odporcom uvádzaných výdavkov (ktoré nemajú prednosť pred výživným, avšak ani absolútne neprihliadanie na ne by sa na zistenej výške príjmu tohto účastníka neodrazilo tak, aby z tohto bolo možné usudzovať na jeho schopnosť platiť navrhovateľke viac). Z doplneného dokazovania pritom nešlo konštatovať ani prehnajú životnú úroveň odporcu, resp. žitie si týmto nad pomery, keď držbu odporcom a jeho súčasťou manželkou dvoch osobných motorových vozidiel značiek a typov Kia Carnival a Citroen C3 (druhého v kategórii malých vozidiel a ani prvého nereprezentujúceho neodôvodnený luxus) nemožno považovať za uspokojovanie potrieb odporcu a jeho terajšej rodiny na úkor navrhovateľky. Takéto výživné však na druhej strane patrilo už od času podania návrhu a nie až od nástupu navrhovateľky na vysokú školu, pretože nepochybne za všeobecne známu skutočnosť (tzv. notoriu bez potreby jej osobitného dokazovania) treba vziať i podstatné zvýšenie výdavkov spojených s výživou dieťaťa už v poslednom ročníku strednej (a nie až v prvom ročníku vysokej) školy.

Preto došlo podľa § 220 O. s. p. k zmene rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo veci samej, týkajúcej sa bežného výživného, spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto rozsudku (rozumej určením nižšieho výživného než toho určeného súdom prvého stupňa, ďalším zvyškovým zamietnutím návrhu - v časti, v ktorej sa predstavy súdov oboch stupňov o primeranosti zvýšenia rozišli a napokon i zodpovedajúcou zmenou skoršieho tzv. rozvodového rozsudku v časti výšky výživného na navrhovateľku a platobného miesta zvýšeného výživného, ktorú si po zmene návrhu v odvolacom konaní a jej pripustení odvolacím súdom podľa § 211 ods. 2 a § 95 ods. 1 O. s. p. vyžadovalo odstránenie stavu predpokladaného napádaným rozsudkom - pri ktorého právoplatnosti by vyživovaciu povinnosť odporcu k navrhovateľke upravovali až dva popri sebe stojace rozsudky schopné obstáť samostatne, ktorými by v súhrne odporcovi mala byť založená vyživovacia povinnosť až v rozsahu 216,39 eur /66,39 + 150/ mesačne).

V súvislosti so zmenou rozsudku súdu prvého stupňa v časti bežného výživného, ako aj pre potrebu nápravy čiastkových nesprávností rozhodnutia (napádaným rozsudkom) o zročnom výživnom bolo potom nutné pristúpiť k zmene rozsudku súdu prvého stupňa i v takejto časti (aj tu podľa § 220 O. s. p.). Tzv. vecnými dôvodmi zmeny tu pritom bola zmena výšky nedoplatku pre určenie výživného odvolacím súdom inými sumami a zaplatenie (medzičasom) odporcom na už zročnom výživnom určitej sumy, ale aj neuvedenie si (okresným súdom), že práve od času rozhodovania o výživnom (v rámci kalendárneho mesiaca) závisí, či je už zročným výživné za takýto mesiac (v takomto prípade však vždy celý). To sa má preto prejavíť aj vo výroku rozhodnutia tak, že zročným je výživné buď len do posledného dňa mesiaca predchádzajúceho (ak sa rozhoduje do dňa predchádzajúceho splatnosti bežného výživného, alebo aj v

takýto deň, nakoľko výživou povinný má vždy možnosť na vypočítané rozhodnutie zareagovať zaplatením či len doplatením výživného ešte do konca takéhoto - hraničného dňa) alebo naopak i za celý mesiac aktuálny (to v prípade, ak súd rozhoduje až po dni splatnosti v bežnom mesiaci).

Odporca mal za obdobie kryté návrhom v prejednávanej veci až do času rozhodovania odvolacieho súdu (po 15. marci 2012) zaplatiť celkom 1.300 eur (13 x 100 eur za ucelené mesiace marec 2011 - marec 2012). Z tejto sumy odporca v sledovanom období preukázateľne zaplatil len 858 eur (13 platieb po 66 eur, to všetko pri potvrdení takéhoto objemu platieb výživného navrhovateľkou) a dlh takto predstavoval 442 eur (rozdiel súm 1.300 eur a 858 eur). Pri riadení sa ustálenou praxou rozhodovania vo veciach výživného a tu konkrétne pravidlom o potrebe rozloženia splátok (ktoré pri vyjdení z výšky dlhu a pomerov odporcu nebol dôvod tiež podľa § 160 ods. 1 O. s. p. nepovoliť, nakoľko je aj v záujme študujúcej navrhovateľky, aby sa jej dostávalo síce menších súm, zato však po relatívne dlhší čas) na obdobie najviac troch rokov (36 mesiacov) potom bolo treba dospieť k záveru o primeranosti výšky splátky 13 eur mesačne ($442 : 36 = 12,28$) a preto odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa i v časti zročného výživného spôsobom uvedeným v druhej vete výroku tohto svojho rozsudku.

V ďalšom závislom výroku a to v časti trov prvostupňového konania bol rozsudok súdu prvého stupňa celkom nepreskúmateľným pre absolútny nedostatok dôvodov (keď inak v tomto prípade dokonca okresný súd použil tiež formuláciu výroku vlastnú tzv. rozvodovému konaniu, v tejto súv. por. tiež ust. § 144 vety prvej O. s. p.) a principiálne by si v takejto časti zasluhoval zrušenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O. s. p. (čiže pre porušenie práva účastníkov na spravodlivé konanie v podobe práva aj na tak odôvodnené rozhodnutie, ktoré by sa uspokojivo vysporiadalo so všetkými aspektami problému).

Takéto riešenie by však v tejto veci nebolo účelným, keď v konaní prevažne úspešný odporca (ktorému z požadovaného zvýšenia o 133,61 eur mesačne /200 - 66,39/ bola uložená povinnosť len v rozsahu cca štvrtiny, teda 33,61 eur mesačne, čo reprezentovalo úspech navrhovateľky iba 25,16 % / $33,61 : 133,61 \times 100$ /, naopak úspech odporcu vo zvyšku, čiže 74,84 % / $100 : 133,61 \times 100$ / a takto výsledok konania v podobe prevažného čistého úspechu odporcu v rozsahu 49,68 %) sa práva na náhradu trov konania vzdal. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 O. s. p. i s použitím § 142 ods. 2 rovnakého zákona v časti trov konania zmenil spôsobom uvedeným v tretej vete výroku tohto svojho rozsudku (nepriзнaním len odporcovi náhrady trov prvostupňového konania) a sám i za pomoci ďalších ustanovení § 224 ods. 1 a 2 O. s. p. rovnako rozhodol o trovách odvolacieho konania (pričom tu napokon dôvodom pre takýto delený prístup bolo to, že odvolací súd sa vypořádaval, pokiaľ šlo o vec samu, s len čiastočne účinne napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa, takže tu nešlo o zmeňujúce rozhodnutie v jeho takpovediac kryštality čistej podobe).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, teda jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním. Ak povinnosti uložené týmto rozsudkom nebudú (s)plnené dobrovoľne za určených podmienok, možno sa ich splnenia domáhať exekučne.